

Oplysningsgrundlaget for afgørelse om tilbagebetaling og karantæne

FOB nr. 87.30

Udtalt, at det var beklageligt, at Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen havde truffet afgørelse i en sag om tilbagebetaling af arbejdsløshedsdagpenge og idømmelse af karantæne uden forinden at have taget skridt til at få klagerens oplysninger om at have modtaget ukorrekt vejledning nærmere belyst.

Henstillet til ankenævnet at genoptage sagen og i den forbindelse tilvejebringe de fornødne oplysninger til brug for sagens afgørelse.

(J. nr. 1987-644-022).

A klagede over en afgørelse fra Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen, hvorved ankenævnet tiltrådte en afgørelse fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen om, at hun skulle tilbagebetale 1.421,07 kr., som hun i perioden fra den 22. april til den 19. maj 1985 havde modtaget for meget fra sin arbejdsløshedskasse, samt gennemgå en effektiv karantæne på 40 timer.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A pr. 15. november 1978 blev ansat som underviser på X Højskole. Pr. 1. februar 1985 blev hendes arbejdstid på grund af nedskæringer nedsat ifølge en frigørelsesattest af 15. februar 1985 til 20 timer ugentlig.

A oplyste sin arbejdsløshedskasse herom og udfyldte i den forbindelse en ledighedserklæring samt en erklæring med oplysning om, at hendes ugentlige arbejdstid nu var 6½ time.

Den 30. april 1985 fremmødte A efter endt barselsorlov på arbejdsformidlingen og fik herefter udbetalt supplerende arbejdsløshedsdagpenge. På dagpengekortet påførte hun frem til den 19. maj 1985 0 arbejdstimer.

I skrivelse af 11. juli 1985 meddelte A's arbejdsløshedskasse hende, at hun på grund af manglende oplysninger om arbejdstimer havde fået udbe-

talt 1.421,07 kr. for meget i perioden fra 22. april til den 19. maj 1985, og at dette beløb skulle tilbagebetales.

A protesterede i skrivelse af 2. august 1985 til arbejdsløsheds-kassen over tilbagebetalingskravet, idet hun anførte, at hun havde udfyldt dagpengekortet med alene faktisk udførte arbejds-/undervisningstimer i overensstemmelse med de retningslinier, som hun havde fået af en nærmere angivet sagsbehandler i arbejdsløsheds-kassen, og således havde givet alle de oplysninger, hun var blevet bedt om.

Arbejdsløsheds-kassen fastholdt tilbagebetalingsafgørelsen og henviste til, at A var ansat med en ugentlig arbejdstid på 20 timer, og at der på dagpengekortet skulle oplyses herom, idet kassen måtte forudsætte, at hun modtog løn for 20 timer, uanset om hun faktisk udførte arbejde.

I skrivelse af 26. september 1985 klagede A til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen over kassens afgørelse. Hun gentog, at hun havde rettet sig efter kassens anvisninger vedrørende udfyldelse af dagpengekortet - og fra det tidspunkt, hvor hun fik besked om det, havde påført 20 timer. Den tidligere nævnte sagsbehandler skulle under en telefonsamtale den 20. eller 25. september 1985 have givet udtryk for, at hun var enig i, at A oprindeligt havde fået ukorrekt vejledning. A mente ikke, at de subjektive betingelser for at kræve tilbagebetaling var opfyldt.

Arbejdsløsheds-kassen fremsendte A's klage til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, idet kassen, med henvisning til arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1, fastholdt sin afgørelse. Kassen fandt ikke, at de manglende oplysninger skulle medføre yderligere sanktioner.

I en skrivelse til A traf Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen følgende afgørelse:

» ...

Herudover finder direktoratet efter det oplyste, at (A) har fortiet oplysninger af betydning for retten til dagpenge, idet (hun) burde have påført (sit) dagpengekort det antal ugentlige arbejdstimer, (hun) modtog løn for.

(A) skal derfor tilbagebetale det med urette modtagne beløb, af kassen opgjort til i alt kr. netto 1.421,00, jf. arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1.

Direktoratet finder herudover, at (A) har handlet uagtsomt over for kassen ved at undlade at påføre (sit) dagpengekort arbejdstimer, som (hun) har modtaget løn for. Direktoratet pålægger (hende) derfor at gennemgå en effektiv karantæne på 40 timer, jf. arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, stk. 2.«

A klagede til Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen over direktoratets afgørelse, idet hun gentog, at hun havde givet kassen alle oplysninger om sin ansættelse.

I skrivelse af 16. marts 1987 til A trafikankenævnet afgørelse om at tiltræde direktoratets afgørelse og begrundelse.

I en skrivelse til A udtalte jeg følgende:

»Bestemmelsen i arbejdsløshedsforsikringsloven § 86, stk. 1, har følgende indhold:

»Har et medlem givet kassen urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, der er af betydning for retten til dagpenge eller efterløn, eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget modtaget dagpenge eller efterløn, skal dagpenge- eller efterlønsbeløbet, som er modtaget med urette, tilbagebetales af medlemmet.«

De bestrider ikke, at De har modtaget det i sagen omhandlede beløb »med urette«, men mener ikke, at De opfylder bestemmelsens subjektive betingelser for at kræve beløbet tilbagebetalt.

Efter almindelig opfattelse omfatter bestemmelsen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1, tilfælde, hvor medlemmet har været i ond tro med hensyn til sin ret til arbejdsløshedsdagpenge (viden) og visse tilfælde af grovere uagtsomhed. Jeg henviser i den forbindelse til lovforarbejderne til arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1 (jf. Folketingstidende 1969/70, tillæg A, sp. 2457), og tilsvarende bestemmelser i anden lovgivning.

Årsagen til, at De fik for meget udbetalt, var, at De på dagpengekortet opførte antallet af faktisk udførte arbejdstimer (i den omhandlede periode 0) - og ikke, som De burde, antallet af ansættelsestimer, for hvilke De modtog løn (20 timer).

» ...

De har under hele sagen, første gang i skrivelsen af 2. august 1985 til (arbejdsløsheds-kassen), gjort gældende, at Deres udfyldning af dagpengekortet skete i overensstemmelse med de retningslinier, De - i første omgang - modtog fra en sagsbehandler i arbejdsløsheds-kassen, hvorefter De kun skulle udfylde dagpengekortet med antal faktisk udførte undervisnings-/arbejdstimer. Først pr. 19. maj 1985 fik De korrekt vejledning. I skrivelsen af 26. september 1985 til direktoratet henviste De endvidere til, at den pågældende sagsbehandler under en telefonsamtale (den 20. eller den 25. september 1985) over for Dem skulle have erkendt, at hun oprindeligt havde givet Dem forkerte oplysninger vedrørende udfyldelse af dagpengekortet.

Deres oplysninger om en ukorrekt vejledning ses ikke på noget tidspunkt under direktoratets og ankenævnets behandling af sagen at være søgt nærmere belyst, f. eks. ved en forelæggelse for og erklæring fra den pågældende sagsbehandler.

For bedømmelsen af, hvorvidt de subjektive betingelser for at kræve tilbagebetaling (jf. ovenfor) er opfyldt, og i hvilket omfang De har handlet uagtsomt (i relation til karantænen), er det af væsentlig betydning at få fastslået, hvorvidt Deres oplysninger om ukorrekt vejledning kan bekræftes.

Jeg må finde det beklageligt, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og ankenævnet har truffet afgørelse i sagen uden forinden at have taget skridt til at få dette forhold nærmere belyst.

Jeg har gjort direktoratet og ankenævnet bekendt med min opfattelse og har samtidig henstillet til ankenævnet at genoptage sagen og i den forbindelse tilvejebringe de fornødne oplysninger til brug for sagens afgørelse fra arbejdsløsheds-kassen/den nævnte sagsbehandler.

...

Jeg har udbedt mig underretning om ankenævnets fornyede afgørelse.

...«

Ankenævnet genoptog sagen og indhentede fra arbejdsløsheds-kassen og A yderligere oplysninger til belysning af den vejledning, som A havde modtaget om udfyldelse af dagpengekort.

På grundlag af disse oplysninger anmodede ankenævnet Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen om en udtalelse, og direktoratet anførte hertil, »at direktoratet efter det oplyste ikke fandt, at medlemmets oplysninger om ukorrekt vejledning fra arbejdsløsheds-kassen havde kunnet godtgøres, idet arbejdsløsheds-kassen alene sås at have oplyst, at den generelt havde vejledt medlemmet med hensyn til muligheden for at få udbetalt supplerende dagpenge med individuel sats. Herudover havde direktoratet lagt vægt på, at arbejdsløsheds-kassen havde meddelt, at arbejdsløsheds-kassens vejledning i tilfælde, hvor et medlem oplyste at have modtaget løn for et bestemt antal timer, altid ville være, at det var de aflønnede timer, der skulle påføres dagpengekortet, og at disse timer var afgørende for, om der kunne udbetales supplerende dagpenge med individuel sats.

På denne baggrund var direktoratet fortsat - under henvisning til arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1, med lovforarbejder - af den opfattelse, at medlemmet burde pålægges ansvar for tilbagebetaling af det med urette modtagne dagpengebeløb, idet hun måtte anses for at have udvist en vis grovere form for uagtsomhed ved at modtage fulde dagpenge og løn for 20 timer pr. uge i det pågældende tidsrum. Det var direktoratets opfattelse, at medlemmet burde have henvendt sig til arbejdsløsheds-kassen, da disse udbetalinger fandt sted samtidig.«

A blev gjort bekendt med direktoratets udtalelse, men havde ingen bemærkninger hertil.

Med skrivelse af 10. maj 1988 underrettede Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen mig om, at ankenævnet den 24. marts 1988 havde truffet følgende afgørelser:

»Ankenævnet finder, at medlemmet skal tilbagebetale det med urette udbetalte dagpengebeløb.

Ankenævnet har herved lagt vægt på, at medlemmet tilmeldte sig arbejdsformidlingen den 30. april 1985 efter endt barselsorlov, at hun holdt ferie til og med den 7. maj 1985 og for de resterende dage på det dagpengekort, som vedrører ugerne 17 - 20 (22. april - 19. maj 1985) har skrevet 0 arbejdstimer og derved fik udbetalt dagpenge med det maksimale beløb 3.341,62 kr. brutto for de omhandlede dage.

Ankenævnet finder, at medlemmet burde have vidst, at hun ikke kunne modtage halv løn og fulde dagpenge for samme periode. Ankenævnet

finder derfor, at betingelserne i arbejdsløshedsforsikringslovens § 86, stk. 1, har været opfyldt.

Ankenævnet finder imidlertid på baggrund af det af ombudsmanden anførte ikke grundlag for at fastholde den idømte karantæne, som derfor ophæves.«

Jeg meddelte herefter ankenævnet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.